

hvad dog, som før bemærket, ikke vil passe til vore Forhold, eller overlade den til den offentlige Anklager; men jeg troer ikke, at denne sidste Ordning vilde møde synderlig Tillid; med ganske anderledes Tillid vil man modtage en Ordning, der overlader den til Domstolene. Jeg indseer meget vel, at det vil blive overordentlig vanskeligt for Domstolene, og her vil der navnlig neppe kunne være Spørgsmaal om, at Overretten vil kunne gjøre dette med sit nuværende Personale, navnlig i den Tidsfrist, der er foreslaaet, nemlig tre Dage. Det er ogsaa en vigtig Kjendsgjerning, at i alle de Lovudkast, der ere fremkomne her i den Henseende, har man været enig i at henlægge Anklagemagten til den dømmende Magt. Jeg kan derfor i det Hele taget finde dette Lovudkasts Principer ret skikede til at lægges til Grund for en Stryk-institutions Indretning, medens der ganske vist er endeel Ting, jeg kunde have noget at indvende imod, om end ikke betydeligt. Jeg vil blandt saadanne Ting nævne Bestemmelserne i det andet Lovudkasts § 18, hvori det hedder: „Enhver Privatmand, der kommer til Rundskaab om en Forbrydelse, bør anmeldte den for Underdommeren.“ Jeg skulde ikke have omtalt det, hvis det ikke hang sammen med almindelige Dyringer, der ere saadanne her. Det blev nemlig omtalt som et af de største Goder ved Stryk-institutionen i England, at den har skabt hos Borgerne en overordentlig Villighed til at samvirke med det Offentlige til Forbrydelsers Opdagelse og til at faae Forbryderne overbeviste. Jeg troer ikke, at det er ganske en Følge af Strykretterne, men derimod en Følge af den Mand, som organisk har skabt Strykinstitutionen i England og som atter, jeg negter det ikke, er bleven paavirket af Strykinstitutionen. Men hvorledes det end hænger sammen hermed, saa er det vist, at man neppe her vil opnaae noget Lignende; Folket har ikke havt denne Udvikling her, og den vil maaskee lade vente længe paa sig. Jeg troer imidlertid ikke, at det er noget heldigt Princip at paalægge Borgerne at angibe Forbrydelse, og det er tydeligt, at man har frygtet for bestemt at opstille dette Princip; havde man virkelig Troen til denne Bestemmelse — som jeg troer er stridende mod den Retsfølelse, som hersker hos det danske

Folk — saa vilde man bestemt have knyttet Straffebestemmelser til den, men det har man ikke gjort. Jeg veed vel, at en lignende Bestemmelse findes i den franske Ret; men man skal ikke optage en Bestemmelse, som man ikke tør opretholde ved retlig Tvang. Jeg vil fremdeles nævne som Noget, jeg har imod, Bestemmelsen i § 200, angaaende Beviiisbyrden, som forekommer mig at være i højeste Grad uklar og baseret paa Principer, som ikke ere rigtige; men da det mulig beroer i en Mangel i Affattelsen, skal jeg ikke opholde mig derved. Jeg er ligeledes enig med den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgfreds (Liebe) i, at det ikke er heldigt, at Revisorerne af Rævningslisterne udnævnes af Kongen, og at det er vist, at det meget godt vil lade sig kunne iværksætte paa anden Maade, navnlig ved communal Medvirkning. Derimod er jeg ikke enig med den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgfreds (A. Hage) i at misbillige, at det er overladt til Frivilligheden at andrage paa at blive opført paa Listen, forsaavidt man ikke har en Formue af en vis Størrelse; thi man maa erindre, at der ikke, eller i alt Fald ikke blot her er Tale om at udøve en politisk Ret, men her er Tale om at udføre en Function, der udkræver en overordentlig stor Tidsanvendelse og altsaa forudsætter, at man er i økonomiske Forhold, der gjøre det muligt at affee Tid dertil; det forekommer mig derfor at være en rigtig og sund Tanke kun at paalægge dem, der ere saaledes stillede, at møde som Rævninger, medens man kun medtager de Andre, forsaavidt de selv ønske det, og der forekommer mig ikke at være noget Brud paa Friheds- og Lighedsprincipet deri, ellers vilde jeg ganske vist være en Modstander deraf. Det er disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at gjøre, idet jeg skal anbefale Thinget at fremme et Forslag, som jeg med en levende Glæde har seet fremkomme.

Ordføreren: Med Hensyn til de reent juridiske Spørgsmaal har jeg selvfølgelig ikke den Prætention at ville stille min Mening endog saa kun ligeberettiget ligeoverfor de juridiske Medlemmers, som have udtalt sig om den foreliggende Sag, og det er derfor kun et Par